

Ko sem si našel prenočišče, ali po berlinsko povedano, ko sem prišel „v Betlehem“, sem se spomnil, da sem prišel v to mesto kakor na Grintavec, tedaj ko sem prvič hodil nanj: prihod se je izvršil v obeh primerih kar sam. Ko sem jo bil mahal proti vrhu Grintavca po malodane jezdni poti, ki se iz Ljubljane vidi tako lepo, se je ulegla na goro taka megla, da sem jo grabil pred seboj. Zaiti človek po oni stezi ne more niti z zavezanimi očmi, a slutiti nisem mogel, kje je vrh in kdaj pridem nanj. Kar mi zmanjka gore in iz tega sem mogel sklepati, da sem na vrhu. — Tako sem tudi bil namah tam v Berlinu in stal sem med milijoni ljudi prav tako sam kakor tedaj na Grintavcu.

Prva potreba planincu je, da se dobro orijentira; zato je treba trdnih točk, na katere se naslanja sestav njegovega planinskega obzorja. Takih točk sem iskal tudi v Berlinu. A ta stvar ni tako razmeroma enostavna kakor na Dunaju vsaj po dnevi. Na Dunaju so Ring, Gürtel, zlasti pa Štefanov zvonik, ki se, ker je mesto na več krajih vzpeto, vidi od vseh strani: to so točke, ob katere se more opirati vsa orijentacija; in dunajske ulice imajo vsaka zase kako posebnost, ki jo zgrabi oko in obdrži spomin. A Berlin! Mesto leži v ravnini in nima prav nobene nad vse drugo izrazite visoke točke. Le za obližje more dajati smer pozlačena kupola državne zbornice ali pa zelena kupola kraljeve palače ter kupola nove stolne cerkve, ki stoji nasproti tej palači.

(Dalje prihodnjič.)

V drevoredu.

Nad nama šumijo platane,
trepečejo z listi mehko,
o sreči devojki neznane
šepečejo bajko lepo.

Kako je s predragim hodila
ob tihih večerih v poset,
ko jadral po nebu samotni
je mesec otožen in bled.

Jaz bajko to dobro umejem,
i ti jo — to zrem ti v očeh —
ah, saj so od naju se jo naučile
ob tihih, poletnih nočeh!

Utva.